

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/58/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119215399
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8119215399.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovéj a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu U. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, XXX XX F., právne zastúpeného advokátom Mgr. Matúšom Mackom, so sídlom Karpatská 10, 089 01 Svidník proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie 1.000 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/216/2019-79 zo dňa 20.10.2020 takto

rozhodol:

Mení rozsudok tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 150 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamieťa.

Priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom, ktorý bol v poradí druhým, ktorým o žalobe žalobcu rozhodol, rozhodol takto:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 eur v lehote 3 od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou súdu doručenu 08.10.2019 domáhal toho, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000 eur z dôvodu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 15Cr/1/2018 bol úspešný v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku. Primerané finančné zadostučinenie je tak satisfakciou za porušenie jeho spotrebiteľských práv a má naplniť požiadavku účinného, sankčného, odradzujúceho prostriedku ochrany, aby sa dodávateľ už nedopúšťal recidívy, ale má mať aj funkciu relutárnu.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil. Mal za to, že neexistuje žiaden dôvod na priznanie žalovanej sumy. V súvislosti so zmluvným vzťahom zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uhradil žalobcovi finančné zadostučinenie 100 eur podľa rozhodnutia súdu 10Csp/7/2019.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 15Cr/1/2018-87 zo dňa 03.05.2019v právnej veci žalobcu proti žalovanému bol súdom zrušený rozhodcovský rozsudok Slovenského Arbitrážneho súdu, zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o. so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava sp.zn. 113/11/16 zo dňa 20.10.2017.

Vo výsluchu pred súdom žalobca uviedol, že dôvodom, pre ktorý bral úver vo výške 300 eur od žalovaného bolo to, že potrebovali peniaze na nájom a aj kvôli zdravotným problémom detí. Podpisoval zmluvu, avšak netušil o rozhodcovskej zmluve, resp. doložke. Úver splácal, aj bola preplatená istina, chodil na pojednávanie, musel sa vypýtať z práce a odísť zo zamestnania, čo zamestnávateľ vnímal s nevoľou. Od žalovaného mu chodili písomnosti, ktorými žalovaný atakoval vo veci úhrady finančných čiastok, aj keď úver už bol preplatený. Jeho motiváciou iniciovať súdne konanie bolo to, že mohol ušetriť nejaké peniaze, keďže musel chodiť na súdne pojednávania a mohol sa napr. v tom čase venovať aj niečomu inému, napr. deťom, ktoré majú ochorenia (celiakia, reuma). Cestou svojho zástupcu poukázal na to, že konkrétne porušenie spotrebiteľských práv tak základ tohto porušenia je v rozsudku Okresného súdu Prešov, ktorý bol vydaný v konaní pod sp.zn. 15Cr/1/2018, z ktorého vyplýva, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky. Bola tam uvedená rozhodcovská doložka v rozpore so spotrebiteľským právom a tiež úrok bol v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný je pritom spoločnosťou, ktorá v roku 2018 podľa stránky finstat mala celkové výnosy vo výške cez 20 mil. eur. Ide o jednu z najväčších spoločností, ktorá poskytuje spotrebiteľom úvery. Žiadaná suma zadosťučinenia 1.000 eur je preto dôvodná. Žalobca s rozhodcovskou doložkou oboznámený nebol, svoje práva musel aktívne brániť na súde, malo to celkový negatívny vplyv na jeho rodinný život. Súd prvej inštancie s odkazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 1-3 a ods. 5 a na ustanovenie § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa mal za to, že suma 500 eur, ktorá zostala sumou žiadaného primeraného finančného zadosťučinenia, po tom ako rozsudkom č.k. 16Csp/216/2019-52 žalobu žalobcu vo výške presahujúcej 500 eur zamietol, bola sumou dôvodnou. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky, a teda k strate finančných prostriedkov. Žalovaný zneužil svoje postavenie tým, že do zmluvy nezahrnul všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, čo spôsobilo, že rozhodcovský rozsudok Slovenského Arbitrážneho súdu bol následne rozsudkom Okresného súdu Prešov zrušený. Sumu 500 eur mal za sumu primeranú, výška priznaného finančného zadosťučinenia má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak sankčnú, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči spotrebiteľovi, pre ktorého má byť odmenou za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybné ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Úspešnosť žalobcu v spore o zrušenie rozhodcovského rozsudku nebola sporná. Žalobca jasne deklaroval, aký diskomfort mu spôsobila samotná účasť v konaní so žalovaným, sumu 500 eur mal súd prvej inštancie za primeranú, poukazujúc aj na tzv. Paretovo optimum. Podľa súdu prvej inštancie sa jedná z ekonomického pohľadu o taký stav spoločnosti, kedy žiadny jednotlivец alebo skupina už nemôže dosiahnuť lepšie postavenie bez toho, aby sa postavenie iného subjektu zhoršilo, ide o rovnovážny stav kedy ak sa chce mať niekto lepšie než ako sa má môže tak len urobiť na úkor iného. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 ods. 1, 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) Civilného sporového poriadku, majúc za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o základe žalovaného nároku a tiež nesprávnemu záveru o výške nároku. Podľa žalovaného odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje žiadne skutkové a právne závery, ktorými by bola preukázaná dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 500 eur. Žalovaný uviedol, že je nelogický skutkový záver, ktorý je uvedený v bode 38. odôvodnenia prvoinštančného rozsudku, podľa ktorého pôvodné konanie obmedzovalo žalobcu v pracovnom živote a v osobnom živote. Podľa žalobcu tak buď čas na pojednávaní je takým, kedy žalobca nebol v práci a teda logicky by nebol ani s rodinou alebo naopak. Súbežné uplatnenie uvedeného tvrdenia žalobcu postráda elementárnu logickú spojitosť a realnosť. Uviedol, že aj keď existencia ujmy existencia ujmy ako predpoklad priznania jej vyrovnaní v podobe zadosťučinenia nemusí byť exaktne preukázaná, ale v rámci racionálnych záverov musí byť odôvodnená konkrétnymi okolnosťami ako daná, inak by zadosťučinenie nepredstavovalo žiadnu satisfakčnú funkciu. Právna úprava len uľahčuje postavenie spotrebiteľa v tom, že nie je povinný dokazovať rozsah ujmy, príčinnú súvislosť a pod. Na druhej strane to neznamená, že nárok vznikne za každých okolností, aj keď ujma nevznikla. Pre úspešné uplatnenie nemajetkovej ujmy je nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma skutočná. Žalovaný mal za to, že nesprávnym je aj výrok o trovách konania keďže žaloba, čo do obsahu a uvádzaných tvrdení neobsahovala žiadne konkrétne skutočnosti a dôvody na preukázanie požadovaného nároku. Za týchto okolností nie je na mieste aplikovať princíp o tom, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu a že danosť nároku bola preukázaná. V prejednávanej veci od počiatku neuvádzal žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých sa mohol oprávnené domnievať o danosti nároku vo výške žalovanej sumy. Takýto postup potom vedie k tomu, že žalobca nemá žiadnu procesnú zodpovednosť za to, aké skutočnosti v žalobe uvedie a preukáže.

Žalovaný preto žiada, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) subjektom k tomu oprávneným (§ 359 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania vychádzajúc z ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario; skutkový stav bol súdom prvej inštancie zistený bez potreby jeho modifikácie odvolacím súdom. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 19.03.2021 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalovaného bolo z časti dôvodné.

5. Žalobca podal na súd prvej inštancie dňa 08.10.2019 žalobu, ktorou sa domáhal primeraného finančného zadosťučinenia keďže v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 15Cr/1/2018 o zrušenie rozhodcovského rozsudku bol úspešný nakoľko rozsudkom č.k. 15Cr/1/2018-87 z 03.05.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 26.06.2019 bol úspešný, v predmetnom konaní mal postavenie spotrebiteľa. Primeranú sumu zadosťučinenia podľa žalobcu mala byť čiastka 1.000 eur, ktorá má byť satisfakciou za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré musel v pôvodnom konaní brániť. Žiadané primerané finančné zadosťučinenie má mať funkciu sankčnú, relutárnu a odradzujúcu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy.

Tvrdenie žalobcu o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 15Cr/1/2018-87 zo dňa 03.05.2019, ktorým Okresný súd Prešov zrušil rozhodcovský rozsudok Slovenského Arbitrážneho súdu, zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o. so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava sp. zn. 113/11/16 zo dňa 20.10.2017. Keďže súd nepovažoval rozhodcovskú zmluvu na základe ktorej bol rozhodcovský rozsudok vydaný za platne dojednanú.

6. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.06.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia, jazykového - gramatického výkladu predmetnej právnej normy a toho, že ak nie sú závažné dôvody pre to, aby bol slovnému textu daný iný význam, má sa výrazom použitým v právnej norme prisúdiť taký význam, aký má v zmysle právneho jazyka, je potrebné konštatovať, že úspešným uplatnením práva spotrebiteľom je daný základ pre priznanie finančného zadosťučinenia.

7. Žalobca bol ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojich práv spotrebiteľa v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 15Cr/1/2018-87 z 03.05.2019 úspešný. Z dôvodov tohto rozsudku jednoznačne vyplýva, že rozhodcovská zmluva nebola s odkazom na § 45 ods. 1 písm. e) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní platne dojednaná. Žalobca preto bez pochybností právo na zadosťučinenie má, nakoľko tento neiný výklad znenia zákona umožňuje. Žalovaný sa preto mýlil ak mal za to, že žalobca nepreukázal základ žalobou uplatneného nároku. V tomto zmysle odvolacia argumentácia žalovaného obstáť nemohla.

8. Pokiaľ nebola dôvodnou argumentácia žalovaného o absencii základu žalobou uplatneného nároku, nie nedôvodnou bola odvolacia námietka vo vzťahu k výške žalobcovi priznaného plnenia, ktoré mu má ako zadosťučinenie zaplatiť žalovaný.

9. Odvolací súd uznesením, ktorým zrušil vo vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania pôvodný rozsudok prvoinštančného súdu, č.k. 16Csp/216/2019-52 z 10.03.2020 upriamil pozornosť prvoinštančného súdu na to, že primerané finančné zadosťučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné brať zreteľ na aspekty materiálnej povahy keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov. V zrušujúcom uznesení zdôraznil, že ide o prostriedok satisfakčný, vykazujúci však aj sankčnú povahu keďže dôsledkom zaplatenia zadosťučinenia je úbytok na majetkových aktívach osoby, ktorá právo porušila. Táto sankčná stránka u finančného zadosťučinenia má len vedľajší dôsledok nakoľko na účely represie

slúžia iné odvetvia práva, správne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť. Poukázal na názor vyplývajúci z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky 30Cdo/3936/2010 z 15.12.2011, podľa ktorého inštitút tzv. punitive alebo exemplary damages, t.j. náhrady škody plniace represívnu funkciu, nekompensačného odškodnenia exemplárnej alebo represívnej povahy nemá v českom práve (a teda ani v slovenskom práve, vychádzajúc v tom čase zo zhody medzi českou a slovenskou úpravou v Občianskom zákonníku - pozn. odvolacieho súdu) oporu. Tento typ náhrady je typický pre angloamerický typ právnej kultúry (common law), český a slovenský právny systém je však iný, je kontinentálnym systémom. Odvolací súd upriamil pozornosť súdu prvej inštancie tiež na to, že má pri rozhodovaní vziať zreteľ na to, že princíp primeranosti patrí medzi všeobecné zásady vlastnej európskej právnej kultúry ako aj na to, že zadosťučinenie má zodpovedať povahe ujmy z objektívneho hľadiska.

10. Nie je možné konštatovať, že súd prvej inštancie sa názorom odvolacieho súdu riadil.

11. Zadosťučinenie je slovo prevzaté z latinského výrazu satisfactio, v ktorom „satis“ znamená „dosť“ a „facere“ znamená „činiť“ (podľa stručného etymologického slovníka slovenčiny „činiť“ znamená konať, robiť, urobiť, t.j. urobiť za dosť). V právnej teórii dania za dosť spočíva vo vyrovnaní pomerov, ktoré boli narušené a ktoré je nutné opätovne uviesť do rovnováhy nielen reštitučným obnovovacím nárokom, zadosťučinenie je tak nárokom, ktorým sa reparujú ujmy nemateriálnej povahy.

12. Vychádzajúc z predpokladov uvedených v predchádzajúcich bodoch tohto rozsudku, žalobca sa mýlil ak mienil, že ním pôvodne žiadaná suma finančného zadosťučinenia 1.000 eur má byť primeraná keďže má plniť sankčnú funkciu a má byť pre žalovaného odradzujúca, aby sa nedopúšťal recidívy. Mýlil sa aj súd prvej inštancie pokiaľ mal za to, že v konkrétnych skutkových okolnostiach, žalobcom tvrdených a preukazovaných, zodpovedala požiadavke primeranosti čiastka 500 eur. V konkrétnom súdenom prípade neboli tvrdené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie zadosťučinenia vo výške 500 eur. Žalobca nespochybnil tvrdenie žalovaného, uvedené už v jeho vyjadrení k žalobe, podľa ktorého v súvislosti so zmluvným vzťahom zo zmluvy o revolvingovom úvere, ktorá bola medzi stranami sporu uzavretá pod č. XXXXXXXXXXXX žalovaný žalobcovi už uhradil finančné zadosťučinenie v sume 100 eur. Na základe rozhodnutia v konaní vedenom pod sp.zn. 10Csp/7/2019, čím malo dôjsť k naplneniu účelu sledovaného zákonom č. 250/2007 Z.z. poukázal tiež na to, že má tak dochádzať k účelovému rozdeľovaniu súdnych sporov a násobnému vzniku finančného zadosťučinenia. Aj keď právna úprava nezakazuje žalobcovi so statusom spotrebiteľa domáhať sa finančného zadosťučinenia za viaceré porušenia jeho spotrebiteľských práv, neznamená to súčasne, že pri kvantifikácii výšky finančného zadosťučinenia nie je potrebné vziať zreteľ na to, či toto porušenie nemá základ v tom istom záväzkovom vzťahu. V konkrétnom prípade tomu tak bolo. Žalobca nespochybnil, že na základe tej istej spotrebiteľskej zmluvy mu už bolo priznané zadosťučinenie vo výške 100 eur. Za tejto situácie ďalšia čiastka, ktorú mal za primeranú súd prvej inštancie, čiastka 500 eur, v zásade primeranosti zodpovedať nemôže. Navyiac za situácie ak na základe zmluvy, ktorú žalobca so žalovaným uzavrel sa mu žalovaný zaviazal poskytnúť sumu úveru vo výške 300 eur. Zistené okolnosti boli dôvodom, pre ktoré odvolací súd do úvahy súdu prvej inštancie vo výške zadosťučinenia zasiahol a preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 385 CSP pre nesprávne právne posúdenie zmenil, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 150 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Suma 150 eur je po celkovom zhodnotení veci pri neexistencii tvrdenia ani zistenia žiadnych skutočností odôvodňujúcich priznanie vyššej čiastky sumou postačujúcou aj tak primeraným finančným zadosťučinením žalobcu.

13. O nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie ako aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1, 2, podľa § 255 ods. 1 CSP. Predmetom konania bol nárok na primerané finančné zadosťučinenie, výška ktorého závisela od úvahy súdu. U takéhoto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobca bol v konaní čo sa týka základu nároku plne úspešný a to tak čo sa týka prvoinštančného ako aj odvolacieho konania, preto odvolací súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Zdôvodnenie výroku o nároku na náhradu trov konania je súčasne odpoveďou súdu na odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania.

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.